

deg. Messze halvány fény pislákol egy mellék-épület ablakából. Odasiettünk. Kopogtatásomra, miután a belépésre biztatást nem kaptam, benyitottam társaimmal. Az állomásfőnök ült a Morse-gép mellett munkában és a szobában egy kis dobkályha ontotta az áldásos meleget. Megkértem, engedje meg, hogy melegedjünk. Kérésre barátágtalan válasz volt a felelet. Erre ledobtam az asztalról egy hivatalos könyvet és azon iparkodtam elhelyezkedni, miután szék nem volt a szobában. Mikor látta, hogy itt nem tréfálunk, barátságosra fogta a hangját és arra kért, hogy a hivatalos könyveket kiméljem legalább. A szép szóra leszálltam az asztalról, levettem subámat és az asztal alatt készítettem magamnak fekvőhelyet. A jó melegben hamarosan elaludtam és csak időnként, mikor más megrekedt utasok jöttek be, ébredtem fel olykor-olykor, hogy annál mélyebb álomba merüljek. Nem tudom mennyi ideje aludhattam, csak arra ébredtem, hogy rettenetesen fázom. Künn már hajnalodott, a szobában egyedül voltam és az arcomat alig győztem letörölni a szobában tartózkodott muzsikusok „nedves” nyomaitól. Felkeltem és társaim keresésére indultam. Nagy társasággal összebujva leltem meg őket, egy az állomáson vesztegelő marhako-csiban, ahol egy rosszul tűtő kis kályha mellett melegedtek. Lehívtam őket a kocsiból és elindultunk valami ennivaló keresésére.

Falusi himnusz

Szemében az élet szerelmes, nagy gondja,
szívében tavasz, tűz, jámbor hit és jószág.
Csókjai, vágyai rózsaszínű rózsák.

álom, kit féléssel csodál meg a gazda,
a dolgozó barna, munkában tört paraszt.
(Küül is várhatna új életet, tavaszi? ...)

akinek imája felhallik az égig,
amikor tiára könyörgi az áldást,
vagy vig kacagva bokázza a csárdást

csinos, tűzről pattant szép feleségével.
Aki a számára erő, vágy, akarat,
anyaság, szerető, minden az ég alatt:

jövő, amelyért a küzdés és dicsőség.
Hálaadó himnusz, hálaadó zsoltár,
akinek szerelme tisztatűzű oltár.

melynek a lángjándól fölolvad a lélek
s kicsordul a szívől hálaadó ének
s így száll föl az ima az ég Istenéhez:

„Mi Atyánk ki vagy a magasságos mennyben.
bánatban, emberben, szerelemben, hitben
szenteltesse meg Te dicsőséges Neved.

Márciusi monológ

Álmos szerelem többé nem hevit.
Bűnös szívem jaj kárhozátra vitt.

Többé nem írok, nem is álmodom.
A fásultság lesz hűvös vánkossom.

Az égre nézek, vallok, vádlok:
Isten! Hallod? A vérem háborog.

TÁLOS GÉZA.

ÍRÓGÉPEK
MINDEN ÁRBAN KAPHATÓK

WIRTH & RENGÉY-nél

Széchenyi tér 5.

Telefon: 22-21.

Mielőtt költözködik,
jöjjön be üzletembe
és győződjön meg **olcsó árainról.**
Mindennemű **kárpítómunkát,**
függönyök átszerelését stb. rendkívül jutányos áron vállalom.
Fischer Ferenc
kárpító, Feketesás ucca 15.

MERT **Mauthner mag**
60 ÉVE A LEGJOBB! KÉRJE MINDENÜTTI

Forduljon legközelebbi bizományosunkhoz, vagy központunkhoz
Budapest, Rottenbiller u. 33.

„FIATALOK, MÉG ITT VAGYOK”...

Tavaszi délután Juhász Gyula önkéntes szobabörtönében

(A Délmagyarország munkatársától.) Juhász Gyula még mindig önkéntes — talán úgy is lehetne mondani, hogy önkényes — számkivételben él a Fodor-uccai négy fal között. Csak a félig elfüggönyözött ablakon keresztül nézi, hogy a tavaszi napsugarak hogyan incselkednek vele, érzi március simogató csábítását, de zárva tartja az ablaktáblákat, nem nyitja föl lakásának aajtáját.

Asztalán újságok, könyvek, levelek hevernek. Valamennyi hívogató üzenet. Elolvass minden sort, megnézi minden képet és tud, lát mindent. Tekintete átfuródik a falakon és átfogja, felisz-sza a dolgokat szomjasan, kielégíthetetlenül. De ott ül a homályos szobában és talán még önmaga előtt is tagadja ezt a vágyakozó szomjúságot.

Talán vár valamire, jelle, szóra, hangra, ami megtörje a nemlétező és éppen azért annyira kegyetlen varázst, hogy leoldja, szétörje a semmiből kovácsolt bilincseket, hogy fölpat-tantsa a belülről lezárt ajtót. Csak vár makacsul, izzó szemmel, amelynek tükrében tiszta lánggal és az élni kívánczó élet.

— A tanár ur édesanyja nincs itthon. Csak este jön vissza. Meghagyta, hogy

senkit se engedjünk be a lakásba.

Még a folyosót is lezárta. De a tanár ur se enged be senkit.

Ezeket a házmesterné mondja, aki a csöndes Fodor-uccai ház udvarán nyesegeti a bokrok ágait.

Néhány pillanatig tanácstalanul állunk előtte, megriadva a szigorú üzenettől, de aztán tovább kísérletezünk. Érvetünk, vitatkozunk, mondjuk, hogy régi barátai, tisztelői vagyunk a költőnek és okvetlenül beszélnünk kell vele. A jó asszony is ellenkezik, de aztán megzörren köténye zsebében a kulcs.

— Hát megpróbáljuk. A folyosó aajtáját ki-nyitom és majd becsöngetek. Tudom előre, hogy a tanár ur ki se jön. Nem szokott kijönni. Nem enged be senkit. Csak meg ne haragudjon a nagyságos asszony...

Már ott állunk a fölnyitott emeleti folyosón,

a lezárt ajtó előtt és kihalljuk a villanycsengő halk szavát. Egy hosszú percig tartó csönd következik, aztán az ajtó mögött óvatos motoszkálás és a sötét ablak fehér csipkefüggönye kissé meglebben.

— A tanár ur nézett ki —

sugja a házmesterné — teccik látni, nem nyitja ki az ajtót...

Bekopogok az ablakon. Ismét eltelik egy perc. A házmesterné szemrehányóan néz rám, csóválja a fejét. De aztán fordul a kulcs az ajtó zárjában, lehajlik a kilincs és keskeny rés támad.

Már ott is állok az előszoba-ajtóban és fogom Juhász Gyula keskeny, hűvös kezét. Mondom neki, hogy nem vagyok egyedül, pesti látogató is érkezett és néhány szegedi fiatal. Juhász Gyula rázza a fejét.

— Nem érzem jól magamat, ne bántsatok. Nagyon fáj a fejem. Nem érdekel engem már senki és semmi. Hónapok óta nem is beszéltem senkivel...

Titokban intek kifelé és nem mozdulok a félig nyitott ajtóból. A manőver sikerül, már a többiek is benn állnak az előszobában és becsukják maguk mögött az ajtót. Néhány pillanat múlva ott ülünk a nagy asztal körül és lassan, bizonytalanul megindul a beszélgetés.

Juhász Gyula néma ellendülése lassan megtörik,

szakállkeretbe zárt sápadt arca meglevénedik, észrevétlenül átveszi a szót és beszél, emlékezik. Mintha nem is ebben a börtön-szobában ülnénk, hanem valamelyik tiszaparti halászosardában. Mintha csak ott folytatnánk a beszélgetést, ahol öt esztendővel ezelőtt. 1929 februárjában, abbahagytuk, mintha az az első-kadt öt esztendő nyomtalanul ki is esett volna az életünkéből, a miénkből is, de Juhász Gyulából is.

Juhász Gyula beszélt.

Régi csatáiról, régi álmairól.

Juhász Gyulás öngunnyal, Juhász Gyulás lel-